

Sygn. akt II K 347/19

1 Ds.561.2018

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Radosław Gluza

Protokolant: Oliwia Antkowiak

przy udziale prokuratora Jacka Ogińskiego z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12.12.2019r., 28.01.2020r., 05.03.2020r., 13.08.2020r.

sprawy **L. A. (A.)**

syna C. i W. z d. W.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 kwietnia 2018 roku w C., gmina Ś., po zapadnięciu zmroku, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej (...) jadąc od strony C. w kierunku Ś. nie zachował szczególnej ostrożności i korzystając z telefonu komórkowego potrącił na prawidłowo oznakowanym przejściu dla pieszych prawidłowo przechodzącą przez to przejście i prowadzącą rower pieszą B. W. (1), skutkiem czego doznała ona obrażeń czaszkowo - mózgowych skutkujących jej zgonem w dniu 25 kwietnia 2018 roku we W. w (...) Szpitalu (...) przy ulicy gen. F.,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **L. A.** za winnego tego, że w dniu 22 kwietnia 2018r. ok. godz. 21:00 w C., gmina Ś., kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) i jadąc od strony C. w kierunku Ś., naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek, w ten sposób, że zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie obserwował należycie przedpola jazdy, jak również prowadził pojazd przekraczając dozwoloną prędkość 40 km/h, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa pieszej B. W. (1) podczas przekraczania przez nią jezdni po wyznaczonym przejściu dla pieszych i potrącił ją, skutkiem czego doznała ona obrażeń czaszkowo-mózgowych, skutkujących jej zgonem w dniu 25 kwietnia 2018r. w (...) Szpitalu (...) we W., tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu **L. A.** wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 42 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **L. A.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego **Ł. A.** obowiązek zwrotu prawa jazdy;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **Ł. A.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. W. kwotę 1944 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego **Ł. A.** kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i wymierza mu opłatę w kwocie 180 zł.

Sędzia Radosław Gluza

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 347/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	Ł. A.	w dniu 22 kwietnia 2018r. ok. godz. 21:00 w C., gmina Ś., kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr. rej. (...) i jadąc od strony C. w kierunku Ś., naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek, w ten sposób, że zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie obserwował należycie przedpola jazdy, jak również prowadził pojazd przekraczając dozwoloną prędkość 40 km/h, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa pieszej B. W. (1) podczas przekraczania przez nią jezdni po wyznaczonym przejściu dla pieszych i potrafił ją, skutkiem czego doznała ona obrażeń czaszkowo-mózgowych, skutkujących jej zgonem w dniu 25 kwietnia 2018r. w (...) Szpitalu (...) we W.;	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 22 kwietnia 2018r. pokrzywdzona B. W. (1) była w odwiedzinach u swojej siostry G. K.. Przed godz. 21.00 B. W. (1) wyruszyła pieszo do domu, prowadząc obok siebie rower. Towarzyszyła jej G. K. i jej synowa M.	zeznania świadka M. K.	64 – 65, 282	

<p>K., które postanowiły ją odprowadzić.</p> <p>W okolicy szkoły w C. kobiety doszły do przejścia dla pieszych. Zauważyły wówczas nadjeżdżający z ich prawej strony, od C., samochód, który wjechał wcześniej na drogę główną z oddalonej o ok. 300m ulicy (...).</p>			
<p>zeznania świadka G. K.</p>	<p>59 – 60, 182v – 284</p>		
<p>Pojazd ten m-ki A. (...) nr rej. (...) prowadził oskarżony Ł. A., który wraz ze znajomym M. S. jechał od znajomej.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.</p>	<p>189 – 190, 279 – 281, 313</p>	
<p>zeznania świadka M. S.</p>	<p>53 – 54, 300 – 302</p>		
<p>Ł. A. kierował samochodem z prędkością ok. 50-65 km/h, miał włączone światła mijania w aucie.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.</p>	<p>189 – 190, 279 – 281, 313</p>	
<p>zeznania świadka M. S.</p>	<p>53 – 54, 300 – 302</p>		
<p>opinia biegłego W. K.</p>	<p>317 – 362</p>		
<p>B. W. (1) zaczęła przechodzić na drugą stronę drogi, prowadząc rower po swojej prawej stronie. G. K. powiedziała do niej „czekaj bo jedzie szybko”, lecz pokrzywdzona oświadczyła, że „zdąży” i kontynuowała przechodzenie przez pasy.</p>	<p>zeznania świadka M. K.</p>	<p>64 – 65, 282</p>	

zeznania świadka G. K.	59 – 60, 182v – 284		
W momencie gdy pokrzywdzona wkraczała na jezdnię pojazd prowadzony przez oskarżonego był oddalony od miejsca zderzenia o co najmniej 29 m.	opinia biegłego W. K.	317 – 362	
Oskarżony nie zauważył B. W. (1) przechodzącej przez przejście dla pieszych. Spostrzegł ją dopiero w momencie gdy była ona w okolicy środka jezdni. Ł. A. zareagował wciskając hamulec i skręcił kierownicą w prawo. Mimo to nie udało mu się uniknąć wypadku i kierowany przez niego samochód uderzył w rower a następnie prowadzącą go B. W. (1).	wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.	189 – 190, 279 – 281, 313	
zeznania świadka M. S.	53 – 54, 300 – 302		
zeznania świadka M. K.	64 – 65, 282		
zeznania świadka G. K.	59 – 60, 182v – 284		
protokół oględzin pojazdu	8 – 9		
W wyniku uderzenia piesza została odrzucona na odległość ok. 17 m od miejsca wypadku zaś samochód oskarżonego zatrzymał się w odległości 19 m od tego miejsca.	opinia biegłego W. K.	317 – 362	

protokół oględzin miejsca wypadku	3 – 5		
szkic	72		
Po chwili na miejsce wypadku nadjechała karetka Pogotowia (...), która kierowała się do innego zdarzenia. Zespół karetki udzielił B. W. (1) niezbędnej pomocy na miejscu a następnie przetransportował ją do (...) Szpitala (...) we W..	zeznania świadka M. K.	64 – 65, 282	
karta medycznych czynności ratunkowych	308		
W wyniku wypadku B. W. (2) doznała rozległych obrażeń czaszkowo – mózgowych, które skutkowały jej zgonem w dniu 25 kwietnia 2018r.	sprawozdanie wraz z opinią	206 – 214	
protokół oględzin i otwarcia zwłok	165		
Do wypadku doszło w terenie zabudowanym, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h. Prędkość samochodu A. w momencie uderzenia w pieszą B. W. (1) mieściła się granicach 50 – 65 km/h. Nawierzchnia drogi w miejscu wypadku miała szerokość 6,4m. Przejście dla pieszych miało szerokość 4m i było	protokół oględzin miejsca wypadku	3 – 5	

<p>wyznaczone znakami poziomymi i pionowymi.</p> <p>Miejsce zderzenia pieszej i samochodu znajdowało się w odległości ok. 4,5m od lewej krawędzi jezdni patrząc od strony z której poruszał się samochód A. oraz w okolicy środka przejścia dla pieszych.</p> <p>Droga, którą poruszał się pojazd oskarżonego ma od skrzyżowania z ulicą (...) przebieg prawie prostolinijny. Nie ma żadnych ograniczeń widoczności na przejście dla pieszych.</p> <p>W odległości ok. 100m przed przejściem dla pieszych był ustawiony znak ostrzegawczy A-17.</p>			
<p>opinia biegłego W. K.</p>	<p>317 – 362</p>		
<p>Do wypadku doszło ok. godz. 21.05. W czasie zdarzenia panował zmierzch, świeciło się uliczne oświetlenie. Jedna z lamp znajdowała się ok. 35m przed przejściem dla pieszych a kolejna ok. 35m za tym przejściem.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.</p>	<p>189 – 190, 279 – 281, 313</p>	
<p>zeznania świadka M. K.</p>	<p>64 – 65, 282</p>		
<p>opinia biegłego W. K.</p>	<p>317 – 362</p>		
<p>Oskarżony Ł. A. był w czasie wypadku trzeźwy. Kierowany przez niego samochód m-ki A. (...)</p>	<p>protokół użycia alkomatu</p>	<p>6</p>	

nr rej. (...) był sprawny technicznie.			
opinia techniczna	118 – 127		
Oskarżony Ł. A. ma 37 lat, jest żonaty, posiada dwoje dzieci. Oskarżony jest zatrudniony jako operator sprzętu budowlanego w jednej w firmie (...) w W., zarabia 2.500 zł miesięcznie. Nie był karany sądowo za przestępstwa. Ł. A. był w 2015 i 2016r. ukarany mandatem karnym oraz wyrokiem sądowym za spowodowanie kolizji drogowych.	wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.	189 – 190, 279 – 281, 313	
informacja z systemu (...)	237 – 238		
informacja z K.	172		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	Ł. A.	j/w	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony w czasie potrącenia pokrzywdzonej	wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.	189 – 190, 279 – 281, 313	

B. W. (1) korzystał z telefonu komórkowego.			
zeznania świadka M. S.	53 – 54, 300 – 302		
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1	zeznania świadka M. K.	zeznania spójne i logiczne, brak zastrzeżeń co do ich wiarygodności;	
zeznania świadka G. K.	zeznania spójne i logiczne, brak zastrzeżeń co do ich wiarygodności;		
zeznania świadka M. S.	<p>Zeznania wiarygodne, poza fragmentem w którym świadek wskazuje na wymijanie się bezpośrednio przed przejściem dla pieszych z innym pojazdem, którego to kierujący miała włączone tzw. "długie światła", powodując oślepienie oskarżonego. Odmawiając wiary zeznaniom M. S. we wskazanym zakresie sąd wziął pod uwagę to, że pozostawały one w sprzeczności z zeznaniami świadków M. K. i G. K., co do których sąd nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń. Dodatkowo wiarygodność świadka osłabiał fakt, iż przytoczone przez niego powyżej fakty</p>		

	<p>w znacznym stopniu różniły się od wersji zdarzenia opisanej przez oskarżonego. Powyższe dotyczyło m.in. miejsca rzekomego wyminięcia się z jadącym z naprzeciwka autem, które M. S. określił jako bezpośrednio przed przejściem, podczas gdy oskarżony wskazywał, na odległość ok. 40m od pasów.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.</p>	<p>Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim przyznał się on do zarzucanego mu czynu, a podane przez niego okoliczności pokrywały z zeznaniami świadków M. K. i G. K. oraz dowodami o charakterze materialnym.</p>	
<p>protokół oględzin pojazdu</p>	<p>brak zastrzeżeń co do wiarygodności;</p>	
<p>protokół oględzin miejsca wypadku</p>	<p>brak zastrzeżeń co do wiarygodności;</p>	
<p>szkic</p>	<p>brak zastrzeżeń co do wiarygodności;</p>	
<p>opinia biegłego W. K.</p>	<p>opinia pełna, jasna i czytelna, sporządzona przez biegłego posiadającego wiedzę specjalistyczną na bardzo wysokim poziomie, o czym świadczy wieloaspektowa analiza zaistniałego wypadku oraz wnioski, co do których treści brak jest zastrzeżeń czy też wątpliwości;</p>	

opinia techniczna	brak zastrzeżeń co do wiarygodności;		
protokół oględzin i otwarcia zwłok	brak zastrzeżeń co do wiarygodności;		
sprawozdanie wraz z opinią	brak zastrzeżeń co do wiarygodności;		
karta medycznych czynności ratunkowych	brak zastrzeżeń co do wiarygodności;		
protokół użycia alkomatu	brak zastrzeżeń co do wiarygodności;		
informacja z systemu (...)	brak zastrzeżeń co do wiarygodności;		
informacja z K.	brak zastrzeżeń co do wiarygodności;		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	zeznania świadka Z. W., k. 17, 281v,	nieprzydatne z uwagi na brak wiedzy świadka co do istotnych okoliczności sprawy;	
zeznania świadka A. M., k. 70, 284,	nieprzydatne z uwagi na brak wiedzy świadka co do istotnych okoliczności sprawy;		

zeznania świadka J. M., k. 302v,	nieprzydatne z uwagi na brak wiedzy świadka co do istotnych okoliczności sprawy;	
zeznania świadka P. B., k. 302v – 303,	nieprzydatne z uwagi na brak wiedzy świadka co do istotnych okoliczności sprawy;	
zeznania świadka L. P., k. 303,	nieprzydatne z uwagi na brak wiedzy świadka co do istotnych okoliczności sprawy;	
opinia z zakresu informatyki, k. 80 – 83,	nieprzydatna z uwagi na brak możliwości odczytu zawartości telefonu zabezpieczonego oskarżonemu;	
protokół oględzin monitoringu, k. 88 – 90,	nieprzydatny z uwagi na fakt, iż nagranie z monitoringu nie obejmowało miejsca wypadku;	
opinia biegłego J. R., k. 128 – 148, 240 – 244,	opinia nieprzydatna; biegły w ocenie sądu przeprowadził pobieżną analizę sytuacji wypadkowej skupiając się na kwestii potencjalnego korzystania przez oskarżonego z telefonu komórkowego; dodatkowo sąd nie podzielił dokonanej przez biegłego oceny prawidłowości zachowania B. W. (1); zdaniem sądu nie jest ona zasadna, wzięwszy pod uwagę ciężący na pieszej obowiązek zachowania szczególnej ostrożności oraz zachowanie jej	

	towarzyszek, które dokonały prawidłowej oceny zagrożenia ze strony zbliżającego się pojazdu i powstrzymały od przekroczenia jezdni;		
dane telekomunikacyjne, k. 114 – 117	nieprzydatne z uwagi na to, że nie obejmują czasu w którym doszło do wypadku;		
wyjaśnienia oskarżonego Ł. A.	Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części w jakiej próbował on umniejszać swoją odpowiedzialność za potrącenie pieszej B. W. (1) wskazując, iż wynikało to z olśnienia przez wymijany pojazd. Sąd uznał iż powyższe wyjaśnienia stanowi wyłącznie wyraz linii obrony przyjętej przez oskarżonego.		
zeznania świadka M. S.	W taki samym zakresie co wyjaśnienia oskarżonego, sąd pominął zeznania świadka M. S., uznając iż przytoczone przez niego okoliczności - korzystne dla oskarżonego, nie są wiarygodne i służą wyłącznie próbie poprawy jego sytuacji procesowej.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	I	Ł. A.

	postępowania zgodna z zarzutem	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej		
<p>Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego Ł. A. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 177 § 2 k.k., nie budzą wątpliwości. Sąd ustalił, że naruszył on obowiązujące go zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, skutkiem czego był zaistniały wypadek, w którym poszkodowana została B. W. (1).</p> <p>Sąd w pierwszej kolejności stwierdził, iż oskarżony prowadził pojazd przekraczając dopuszczalną prędkość 40 km/h. Powyższe naruszenie wynikało z analizy dokonanej przez biegłego W. K., który ocenił że prędkość z jaką samochód A. - hamowany już przez oskarżonego, uderzył w B. W. (3) oscylowała w granicach 50 – 65 km/h. Przyznał to sam Ł. A. oceniając prędkość swojego pojazdu na ok. 60 km/h i znalazło to potwierdzenie w zeznaniach świadka M. S. oraz G. K. i M. K.. Powyższe naruszenie, którego dopuścił się oskarżony miało umyślny charakter i niewątpliwie</p>		

przyczyniło się do zaistniałego wypadku.

Niezależnie od powyższego przekroczenia, sąd ustalił, że główną przyczyną potrącenia pieszej przez pojazd Ł. A., było niezachowanie przez oskarżonego szczególnej ostrożności. Powinność ta ciążyła na oskarżonym w związku ze zbliżaniem się do oznakowanego przejścia dla pieszych i była sankcjonowana treścią art. 26 ust. ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym. Analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów, a w tym symulacje dokonane przez biegłego W. K. i wyjaśnienia samego oskarżonego, wskazują na to, że Ł. A. nie obserwował należycie przedpola jazdy, nie dostosowując techniki i taktyki jazdy do panujących warunków drogowych. Skutkowało to tym, że zauważył on B. W. (1), która przekraczała jezdnię po wyznaczonym przejściu dla pieszych dopiero w ostatniej chwili. Tymczasem gdyby oskarżony prawidłowo obserwował drogę, to miał możliwość uniknięcia wypadku. Z szeregu obliczeń dokonanych przez biegłego W. K. wynika bowiem, że w najmniej korzystnym dla oskarżonego przypadku, tj. najszybszym tempie poruszania się B. W. (1) (wynoszącym 2,1 m/

s), kierowany przez niego pojazdu, w momencie wkroczenia pieszej na przejście, był oddalony od miejsca zderzenia o ok. 29 m. Pozwalało to Ł. A. na wyhamowanie i zatrzymanie auta w odległości ok. 8 m od miejsca, w którym doszło do potrącenia B. W. (1) (vide k. 342). Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż nieumyślne zaniedbanie oskarżonego we wskazanym zakresie spowodowało, iż nie ustąpił on pierwszeństwa pokrzywdzonej, uderzając w nią kierowanym przez siebie pojazdem.

Ustalając odpowiedzialność karną Ł. A. za zarzucany mu występki z ar. 177 § 2 k.k., sąd miał na uwadze to, że w rezultacie naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doszło do nieumyślnego wypadku – potrącenia pieszej B. W. (1). W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzona doznała obrażeń ciała, które skutkowały jej śmiercią.

Czyn oskarżonego pozostawał zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę ani bezprawność. W szczególności okoliczności takich nie stanowiły warunki drogowe w jakich doszło do wypadku, tj. ograniczenie widoczności wynikające z pory

dnia i brak oświetlenia ulicznego nad samym przejściem dla pieszych. W sytuacji takiej oskarżony był bowiem zobowiązany do takiego dostosowania techniki i taktyki jazdy, aby móc zauważyć osoby znajdujące się na przejściu nawet przy jego krawędziach i zatrzymać się przed ich torem ruchu po przejściu lub na tyle zmniejszyć prędkość przy dojeżdżaniu do przejścia aby osoba na nim się znajdujące mogła z niego zejść. Uznając, iż w sprawie nie zachodziły okoliczności które powodowałyby ekskulpację oskarżonego od zarzucanego mu czynu, sąd nie uwzględnił twierdzenia oskarżonego, jakoby do zaistnienia wypadku przyczyniło się olśnienie go przez wymijany pojazd. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że okoliczności tej nie potwierdziły wiarygodne zeznania świadków G. K. i M. K., jak również relacja samego oskarżonego we wskazanym zakresie budziła uzasadnione wątpliwości. Niezależnie jednak od tego wskazać należy w ślad za biegłym W. K., że nawet gdyby sytuacja taka miała miejsce, to oskarżony był zobowiązany przyjąć taką taktykę i technikę jazdy aby odpowiednio wcześniej rozpoznać pieszych na przejściu. Im gorsza

widoczność spowodowana np. pojazdami jadącymi z naprzeciwka, tym wcześniej oskarżony miał obowiązek zmniejszyć prędkość nawet do wartości mniejszej niż dopuszczalna, aby bezpiecznie przejechać przez wyznaczone przejście.

Wydając wyrok skazujący oskarżonego, sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia że Ł. A. bezpośrednio przed wypadkiem używał telefonu komórkowego podczas jazdy i miało to wpływ na wypadek. W tym zakresie wskazać należy, iż z uwagi na upływ czasu niemożliwe było uzyskanie wykazu połączeń telefonicznych z czasu kiedy zaistniał wypadek. Dołączone natomiast na etapie śledztwa dane nie są miarodajne, jako że nie uwzględniają rzeczywistego czasu – godziny wypadku, który wydarzył się ok. 21.05.

Stwierdzając sprawstwo i winę oskarżonego, sąd jednocześnie wziął pod uwagę to, że B. W. (1) właściwie obserwując jezdnię i oceniając odległość i prędkość z jaką zbliżał się do przejścia kierujący A., miała możliwość uniknięcia wypadku, powstrzymując się od wkroczenia na jezdnię lub zatrzymując na lewej części przed

<p>torem samochodu A.. Abstrahując od naruszeń, których dopuścił się Ł. A., również na pokrzywdzonej ciężła bowiem powinność podjęcia wszelkich działań zmierzących do uniknięcia wypadku a w tym zachowania szczególnej ostrożności. Skutkowało on tym, iż przed wejściem na przejście powinno rozpoznać, czy z obu kierunków zbliżają się do przejścia pojazdy, jak również ocenić ich prędkość i to, czy zatrzymają się przed przejściem ustępując jej pierwszeństwo.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>Ł. A.</p>	<p>I</p>	<p>I</p>	<p>Sąd wymierzając Ł. A. karę za przypisane mu przestępstwo baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był znaczny,</p>

			<p>na co wpływa przede wszystkim rodzaj i charakter dobra naruszonego przestępstwem, jak również konsekwencje jakie z niego wynikły dla pokrzywdzonej. Ł. A. na skutek niedochowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadził bowiem do wypadku, w którym poszkodowana została B. W. (1), doznając ciężkich obrażeń ciała, które skutkowały jej śmiercią. Oceniając z kolei zawinienie po stronie oskarżonego sąd miał na uwadze to, że naruszenie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym - skutkujące zaistniałym wypadkiem, było częściowo umyślne – w zakresie przekroczenia dozwolonej prędkości i miało istotny charakter. Mając powyższe na uwadze sąd uznał za zasadne wymierzenie Ł. A. kary 1 roku pozbawienia wolności, która stanowi zdaniem sądu sankcją o charakterze adekwatnym.</p>
Ł. A.	II	I	<p>Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby, stwierdzając iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy</p>

			<p>celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, a przede wszystkim dotychczasowy sposób życia.</p>
Ł. A.	III	I	<p>W punkcie III wyroku sąd orzekł wobec oskarżonego Ł. A. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Powyższe orzeczenie miało podstawę w treści art. 42 § 1 k.k., zgodnie z którym „sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.” Zdaniem sądu ustalone okoliczności sprawy, w szczególności istotność naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz uprzednie wykroczenie przeciwko obowiązującym przepisom ruchu drogowego (vide k.</p>

			<p>237 - 238. a.s.), wskazują na to, że prowadzenie przez niego pojazdu stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Nie bez znaczenia pozostawały w tym zakresie również poważne następstwa czynu oskarżonego, który skutkował śmiercią pokrzywdzonej. Orzekając wobec oskarżonego wskazany środek karny na okres 3 lata, sąd miał na uwadze konieczność czasowej eliminacji oskarżonego z ruchu drogowego. Zarazem zakaz ten stanowić będzie wobec Ł. A. środek o charakterze prewencyjnym, tj. zapobiegający ponownemu dopuszczeniu się przekroczenia zasad ruchu drogowego w przyszłości. Ustalając katalog pojazdów, co do których obowiązywać będzie zakaz w stosunku do oskarżonego, sąd miał na uwadze to, że do wypadku doszło w ruchu lądowym. Z uwagi na powyższe sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia określonych rodzaju pojazdów – tj. pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.</p>
Ł. A.	IV	I	Orzekając wskazany środek karny sąd na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy,

		które nie zostało mu dotąd zatrzymane.
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	<p>Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. oraz § 11 ust. 1 pkt 2 i § 11 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądził od oskarżonego Ł. A. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. W. kwotę 1944 zł, tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez niego z tytułu ustanowienia pełnomocnika będącego adwokatem. Przyznana kwota została ustalona w wysokości stawki minimalnej, wynikającej z przytoczonych powyższej przepisów, tj. 600 zł tytułem zastępstwa w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym w formie śledztwa, powiększone o kwotę 840 zł za rozprawę prowadzoną w trybie zwyczajnym oraz kwotę 504 zł, z racji kolejnych trzech terminów rozprawy.</p>	
VI	<p>Orzekając o kosztach procesu, sąd zgodnie z art. 627 k.p.k. obciążył nimi w całości A.. Sąd zasądził on oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki sądowe poniesione przez</p>	

	Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie, które zostaną ustalone odrębnym postanowieniem i wymierzył mu opłatę w wysokości przewidzianej ustawą.
5. 1Podpis	
Sędzia Radosław Gluza	